

KJELL ERIKSSON

TIONDE
OCH SISTA
BOKEN OM
UPPSALA-
POLISEN ANN
LINDELL

ÖPPEN GRAV
- OM FÖR-
SAKELSE
OCH HÄMND

8 AV 10
NOMINERADE
TILL ÅRETS
DECKARE

DEN MORDISKE
TRÄDGÅRDS-
MÄSTAREN

TAR FARVÄL AV ANN LINDELL

ORDFRONT

Kjell Eriksson

Öppen grav

KRIMINALROMAN

Ann Lindell löser sitt sista fall

Professor Bertram von Ohler har tilldelats Nobelpriset i medicin. Ett besked som skakar om det annars så lugna överklassområdet Kåbo i Uppsala. Alla är nämligen inte så förtjusta i valet av pristagare. Snart höjs kritiska röster, inte minst professorns kollega och granne känner sig svekfullt förbigången. Märkliga saker börjar hända. En sten kastas mot pristagarens hus. Ett pojkestreck, menar polisen, men det som följer kan inte uppfattas som några oskyldiga hyss.

Professorn blir allt mer trängd. Någon vill uppenbarligen inte att han ska ta emot priset, någon vill honom riktigt illa. Och det finns många som har anledning att avsky von Ohler. Historien har hunnit ifatt honom.

Allt började med att en hushållerska kom för att tjäna i professorns barndomshem. Hon efterträddes av sin lillasyster Agnes, som efter 55 års anställning vet det mesta om den Ohlerska familjen. Också sådant herrskapet helst velat dölja.

Kriminalinspektör Ann Lindell blir inkopplad på fallet. När hon träffar Agnes identifierar hon omedelbart hennes Gräsödialekt. Ett Gräsö väl känt för Ann efter det långa förhållandet med Edvard, flera år tidigare. Nu möts de igen ...

Öppen grav är en kriminalroman om försakelse, hämnd och akademisk småaktighet, där det »bildade« Uppsala skildras ur ett annorlunda perspektiv. Det är en berättelse om klass och kultur, stad och land och om kvinnors arbete i det fina Uppsalas hem.

Öppen grav är den sista och avslutande delen i serien om Ann Lindell vid Uppsalapolisen.

Utkommer: 20 oktober
Titel: **Öppen grav**
Omslag: Jan Cervin
ISBN: 978 91 7037 463 0

Kjell Eriksson

är författare och trädgårdsmästare, bosatt i Uppsala. Den första delen i serien om Ann Lindell, *Den upplysta stigen*, gavs ut för exakt tio år sedan (1999) och belönades med Svenska Deckarakademiens debutantpris. *Prinsessan av Burundi* utsågs till bästa svenska deckare 2002. Sju av de tidigare har nominerats till »Årets deckare« av Deckarakademin.

Utgivning

- *Knäppgöken*, roman, 1993
- *Frihetsgrisen*, roman, 1995
- *Efter statarna – en ny tid*, reportagebok, 1995
- *Den upplysta stigen*, kriminalroman, 1999
- *Jorden må rämna*, kriminalroman, 2000
- *Stenkistan*, kriminalroman, 2001
- *Prinsessan av Burundi*, kriminalroman, 2002
- *Nattskärran*, kriminalroman, 2003
- *Nattens grymma stjärnor*, kriminalroman, 2004
- *Mannen från bergen*, kriminalroman, 2005
- *Den hand som skälver*, kriminalroman, 2007
- *Svarta lögner, rött blod*, kriminalroman, 2008
- *Öppen grav*, kriminalroman, 2009

Antologier

- *Röster i Uppland*, 1997
- *Arbetets ansikten*, 1998

Kjell Erikssons böcker har sålts bland annat till Spanien, Frankrike, Nederländerna, Tyskland, Italien, Norge, Danmark, Finland och USA.

Eriksson sätter punkt och öppnar dörren till något nytt

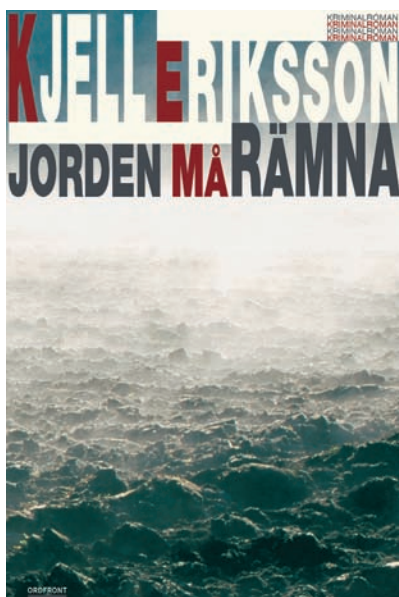
AV JAN-ERIK PETERSSON

Jag minns när Kjell Eriksson första gången hörde av sig till Ordfront, det måste ha varit alldeles i början av år 2000. Han hade tidigare publicerat ett par romaner som utspelade sig i lantarbetarmiljö och året innan gett ut deckaren *Den upplysta stigen* som belönades med Svenska Deckarakademiens debutantpris. Nu ville han hitta ett nytt förlag och undrade om vi ville titta på de kanske 100 sidor av den nya boken (som sedan döptes till *Jorden må rämna*) som han skrivit och som han sade sig inte vara speciellt nöjd med.

Texten var mycket riktigt ofärdig på många sätt. Den innehöll inte heller någon thrilleröppning enligt standardmodell i kommersiella deckare. Ingen ödesmättad musik hördes i bakgrunden. Det var en helt annan ton som ljöd. En som var alldeles egen och omisskännligt äkta. Man behövde egentligen bara läsa några sidor för att veta: Detta är bra. Alldeles osedvanligt bra till och med.

Hos Kjell Eriksson fanns – och finns fortfarande – en värld att stiga in i. Där möter man ett oglamoröst men hårt arbetande poliskollektiv. Där finns en exakt tecknad yttre ram: Uppsala och uppländska landsbygden befolkad av människor tagna på kornet.

Jag har aldrig satt min fot på Gräsö i den uppländska skärgården. Ändå har jag varit där många gånger tillsammans med Ann Lindell och Edvard Risberg. Jag har aldrig varit inne i polishuset i Uppsala, men jag vet ändå hur det känns att sitta på ett morgon-

möte med utredningsgruppen när alla känner att något avgörande håller på att ske.

Den värld Kjell Eriksson skildrar i sina deckare har vidgats betydligt sedan debutromanen men ändå förblivit intakt. Här finns en trohet mot miljöer och människor. Säkert hänger den ihop med hans bakgrund, uppvuxen som han är i arbetarnas Uppsala, i den stadsdel som enligt Kjell bör heta Almtuna men numera kallas för Fålhagen; en miljö han lyft fram med lika delar kärlek och kritisk blick i *Prinsessan av Burundi*, romanen som blev utsedd till den bästa svenska deckaren år 2002. Hans pappa var järnvägare och duktig korsordskonstruktör. Själv blev Kjell trädgårdsanläggare och facklig aktivist i Svenska Lantarbetareförbundet.

Det var under de här åren som han insåg att det fanns mycket i arbetarmiljön som borde beskrivas och i samhället som borde kritiseras. Han kontakta- de facktidningen Lantarbetaren och föreslog det ena och det andra.

Den upplysta stigen
1999
91 8814 4439 9

Jorden må rämna
2000
978 91 7037 007 6

Stenkistan

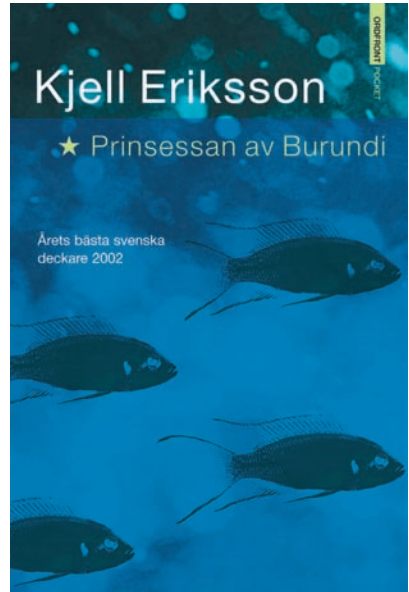
2001

978 91 7037 008 3

Prinsessan av Burundi

2002

978 91 7324 976 8

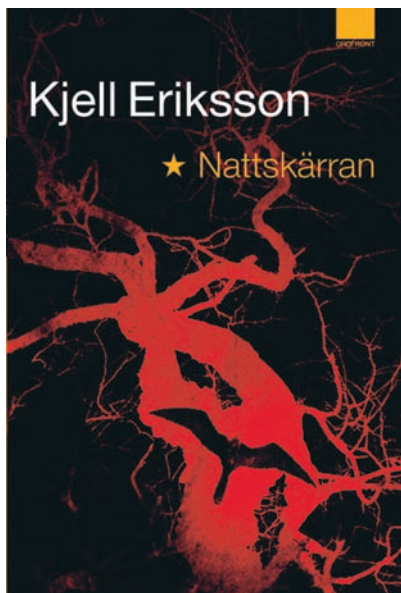

– Skriv själv, sa redaktören.

Sedan upptäckte han att man inte måste sätta ihop faktaartiklar och reportage. Det gick att hitta på och det behövde inte bli mindre sant för det. Det blev noveller i samma organ, uppmärksammade av få utanför tidningens trogna prenumerantskara. Dock fanns det en som höll uppsikt över ungtupparna och Kjell fick kallelse att infinna sig på Bastugatan i Stockholm. Ivar Lo-Johansson ville ge några kärva ord på vägen till den skrivande lantarbetaren. Det förväntades saker av unge Eriksson.

I dag kan han inte utan förnöjelse konstatera att hans böcker ligger stadigt parkerade på Uppsala stadsbiblioteks topplistor, för det mesta med någon titel allra överst. Arbetarsonen från Ymergatan är den mest lästa författaren i akademikernas huvudstad.

Naturligtvis har detta också med genren att göra. Det är starka berättelser om grymhet och förtryck i vår egen samtid. Det är realistiskt på ett vardagligt

sätt och därför blir det otäcka extra otäckt när det inträffar, vilket det tack och lov inte gör på varannan sida.

»Eriksson can chill you to the bone«, skrev en amerikansk recensent när *Prinsessan av Burundi* utgavs av ett New York-förlag. Personskildringen gjorde de amerikanska anmälarna lyriska och man konstaterade att här höjde sig Kjell Eriksson över det mesta i genren också internationellt sett.

Det han påstår om människor måste vara trovärdigt, så är det bara.

– Skriver jag om en bonnläpp i Åkerby stämmer både detaljerna och dialogerna, har han sagt i en tidningsintervju.

Det finns heller ingenting nedsättande i uttrycket bonnläpp. Vi är ju alla bonnläppar. Går vi två, tre generationer tillbaka så står vi på lagårdsbacken. Och det finns ingen annan författare i Sverige som så intensivt kan få oss att återuppleva sambandet med jord och natur, med årstidernas rytm och det hårda

Nattskärnan
2003
978 91 7037 095 3

Nattens grymma stjärnor
2004
978 91 7037 133 2

Mannen från bergen
2005
978 91 7037 248 3

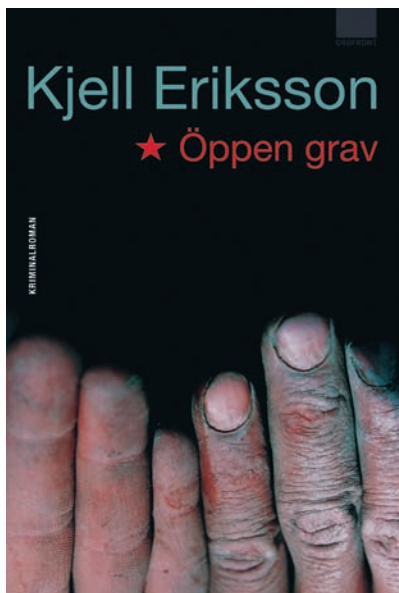
Den hand som skälver
2007
978 91 7037 384 8

kroppsarbetarlitet. Och själv är han fortfarande minst lika lycklig när han påtar i jorden som när han petar med orden. I trädgårdskretsar är Kjell en känd person och efterfrågad expert på framför allt perenner och gammaldags rosor.

Någon kanske förleds att tro att Kjell Eriksson är en provinsiell landsbygdsförfattare. Ingenting kan vara mer felaktigt. Hos honom löper berättelsernas trådar nästan alltid långt ut i världen – till Peru, Dominikanska republiken, Mexiko, Indien. Och inte minst Brasilien som på senare år har blivit något av hans andra hemland.

När han rör sig på hemmaplan är det vår tids Sverige som träder fram. En bok har ett högteknologiskt läkemedelsföretag i centrum (*Stenkistan*), en annan berättar om invandrarnas Uppsala (*Nattskärran*), ytterligare en ger en exakt inifrånskildring av en Uppsalakrog (*Mannen från bergen*). Det enda han i det längsta drog sig för att beskriva var den i hemstaden så dominerande akademikermiljön. Men 2004

kom *Nattens grymma stjärnor* där mysteriet kretsar kring en bitter litteraturlektor och hans udda dotter som bor i ett halvt förfallet rikemanshus i stadsdelen Kåbo. Och till Kåbo återvänder han i *Öppen grav*, den bok som nu blir den värdiga och logiska avslutningen på serien. En mycket annorlunda deckarhistoria om herrskap och tjänstefolk, starkt koncentrerad och helt utan spänningsromanens schabloner – och just därför oerhört spännande.

Här lämnar vi Ann och Edvard, det är ett avsked med vemod men utan sentimentalitet. Det är så mycket mer vi skulle vilja veta. Men det får vi inte. Och så måste det vara. Men den som ännu inte läst Kjell Erikssons tio romaner om Uppsalapolisen har något att se fram emot.

Själv ser jag fram emot Kjells nästa roman. Som de flesta författare är han återhållsam med att berätta i detalj vad han tänker skriva härnäst, men så mycket har jag i alla fall hört att jag vågar utlova något annorlunda, djupt personligt och mycket spännande.

Svarta lögner, rött blod
2008
978 91 7037 439 5

Öppen grav
2009
978 91 7037 463 0

Jan-Erik Pettersson var
förlagschef på Ordfront
1998–2008

Pressröster

Det är ytterst få kriminalförfattare som lyckas inte bara hålla lågan vid liv så här långt in i en romanserie, utan dessutom skriva sin mest mångsidiga roman på flera år.

PER PLANHAMMAR, GP

Han blir bara bättre och bättre för varje bok, alltså är Nattskärnan den hittills bästa i serien. Då ska man komma ihåg att konkurrensen från hans tidigare romaner är knivskarp.

ANDERS WENNBERG,
GEFLE DAGBLAD

En helt fantastisk roman med mästerskap in i minsta detalj.

ANDERS WENNBERG,
GEFLE DAGBLAD

Mannen från bergen är Kjell Erikssons bästa roman.

GUNDER ANDERSSON,
AFONBLADET

Resultatet är underbart. Detta kan mycket väl visa sig vara den bästa deckaren som skrivits på svenska.

ZAC O' YEAH, BOKFRONT

Det är en välskriven, intensiv berättelse i högt tempo som utspelas i ett Sverige av i dag. En natt krossas vartenda skyltfönster på en gata i Uppsala och en ung pojke hittas mördad i en butik. Kriminalinspek-

tör Ann Lindell leder en polisjakt som avslöjar ondska och röta ända in i hennes egen kår.

INGALILL MOSANDER,
AFTONBLADET

Kjell Eriksson är högt prisad av deckarvänner, med all rätt.

JANNE BERGLUND, FOLKBLADET

Person- och inte minst miljöskildringar är som vanligt imponerande. Det sprakar i naturen och det hetsas bland människorna i staden. Här finns mitt i all spänningen en allestädes närvarande längtan ut till skog och mark liksom till värme och kärlek. Precis som det ska vara i en kriminalroman av Kjell Eriksson.

ÅKE JOHANSSON,
ÖSTGÖTA CORRESPONDENTEN

Kjell Eriksson tillhör de deckarförfattare man läser med glädje. Han har alltid något klokt att säga och han säger det så vackert. Ömsom knappt och kargt, ömsom blommande och mustigt, precis som det Roslagen där hans böcker utspelar sig.

LOTTA BERGSTRÖM,
HALLANDS HYHETER

Stenkistan är en kriminalroman av yttersta märke.

KARL G FREDRIKSSON, JURY

Så tar jag farväl av Ann Lindell. Jag ser henne en sista gång på S:t Persgatan där hon skyn-
dar fram mot järnvägsövergången. Varningssignalen
börjar ljuda, det rycker i bommarna. Hon ser sig om,
går med hastiga steg mot rött. Jag stannar kvar. Som
son till en järnvägare nonchalerar man inte det blinkan-
de röda ljuset och de ilsket plingande signalerna.

Vår historia är över. Efter tio år och ett antal krimi-
nalromanser. Ändå är jag nyfiken på vart hon är på väg.

Hon viker av till höger på promenadstråket längs
järnvägen. Jag anar att hon är på väg till polishuset.

Ett godståg kommer dunkande på väg söderut. Jag
räknar som vanligt vagnarna, ser på mobilens klocka
som vore jag en banvakt. Eller en författare som gör en
notering för en kommande roman. Men nej, det är slut.

Vi har båda åldrats. Hon med behag. Jag lite sliten
och sur som en tjurig gammal snut i en polisroman.

Vår stad. Uppsala. Ekonomisk kris, arbetslöshet,
segregation, ungdomar i Stenhagen och Gottsunda som

eldar bilar och kastar sten mot polisen, privatiserade skolor och vårdcentraler. Min egen i Sävja, till exempel. Vad var det för fel på den? Ska den gå med vinst nu? Varför det?

De gamla slagorden låter lite fyrkantiga, lite pinsamt parodiska när jag formulerar dem tyst för mig själv, som om de inte gällde längre. Jag blir osäker. Nej, egentligen inte. De gamla orden äger fortfarande giltighet. Ann Lindell var aldrig riktigt intresserad av politik och samhälle på det viset.

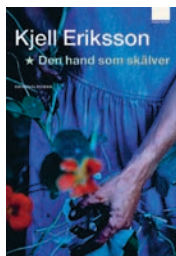
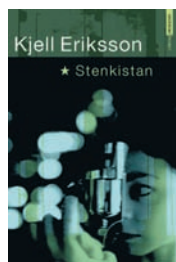
Men hon får att göra, det är en sak som är säker. Själv gräver jag i jorden, delar perenner och sätter narcisser, medan jag funderar på något annat än tjuv och polis. Jag rotar i det förflutna, det är tid för det nu, min romanidé som jag idisslat i många år. Stannar upp vid magnolian, som redan anlagt sina knoppar för nästa vår, blir tveksam. Jag kanske ska inrikta mig på just nu, med en sällsam blandning av personligt och allmänt? Kärlek, klass, magnolior, möten, skrivande, allt huller om buller. En text som lockar och retar, såväl mig själv som läsaren.

Oavsett vad det blir: Jag har mer att berätta om vårt Uppsala och världen utanför.

KJELL ERIKSSON, 14 SEPTEMBER 2009

KJELL ERIKSSON

10 x
Ann
Lindell

Ordfront förlag
Box 17506
118 91 Stockholm
Besöksadress: Bellmansgatan 30
www.ordfront.se

Pressbilder på bokomslag
och författare finns att ladda ner
på www.ordfront.se/press

För intervjuer kontakta
marknadschef Anne Ekberg
Tel: 08-462 44 20, 0735-200560
E-post: anne.ekberg@ordfront.se

www.ordfront.se